

zřetelem k měřítku správného myšlení na základě nedostatečného podkladu skutkového i slušelo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 1640.

Váleční poškození: K podmínkám nároku na důchod předků.

(Nález ze dne 11. listopadu 1922 č. 6574.)

Prejudikatura: Boh. č. 1200 adm.

Věc: Theresie K. v Z. proti ministerstvu sociální péče v Praze o důchod předků.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: St-lka, 52 roků stará, přihlásila nárok na důchod předků za svého syna padlého ve válce a doložila přihlášku svoji vysvědčením Dra F. M. v Z. z 25. srpna 1920, podle kterého nemůže pro nedoslýchavost ve vysokém stupni, vzešlou z oboustranného katarhu středoušního konati těžké práce. Jest neschopna k výdělku s 50%.

Zemský úřad pro péči o válečné poškození v Čechách rozhodnutím ze dne 3. září 1921 č. — nepřiznal st-lce důchod, poněvadž není neschopná výdělku.

V rekursu tvrdila st-lka, že jest úplně hluchá a tudíž výdělku neschopná, a přiložila na doklad toho lékařské vysvědčení Dra M. v Z. ze dne 29. září 1921, že jest pro úplnou hluchotu neschopna výdělku a může konati jen domácí práce, a lékařské vysvědčení Dra V. W. v Chebu ze dne 30. srpna 1921, že jest již od dětství po spále ve vysokém stupni nedoslýchavá, slyšíc jen hlasitá slova na pravé ucho, a že jest tedy hluchá a neschopna výdělku.

K dožádání ministerstva sociální péče vyjádřil se prof. Dr. Frant. P. 14. ledna 1922 takto: Dle souhlasných lékařských zpráv (Dra M. a Dra W., ušního specialisty) jest Terezie K. stížena oboustranně značnou nedoslýchavostí (slyší hlasitou mluvu u pravého ucha). Neduhy pochází z dětství, kdy po spále se vyvinul katarh středoušní. Jiné choroby nejsou uvedeny. Úplná hluchota se cení na 50 proc.; u osoby pracující obyčejné hrubé práce a trpící nedoslýchavostí již od mládí, nemůže ztráta dělnosti činiti více než 30—40%.

Odvolávajíc se na uvedená lékařská vysvědčení a na tento posudek prof. Dra P., zamítlo ministerstvo sociální péče nař. rozhodnutím odvolání st-lčino s odůvodněním, že st-lka není neschopna k výdělku, poněvadž jest ještě se 60—70% schopna práce, takže jí nepřísluší podle § 25 zák. ze dne 20. února 1920 č. 142 sb. z. a n. důchod předků.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Soud nemůže se vůbec zabývatí námitkou stížnosti, že nebylo přihlíženo k druhé chorobě st-lčinně, chronickému rheumatismu, poněvadž tuto okolnost st-lka v řízení správním neuplatňovala a jde tedy o nepřipustnou novotu ve smyslu § 5 a 6 zák. o ss.

Stížnost vytýká dále jako vadu řízení, že prof. Dr. P. podal posudek svůj jen na základě cizích lékařských vysvědčení, aniž st-lku sám vy-

šetřil. Námitka tato není odůvodněna. Prof. Dr. P. opřel svůj posudek o znalecký nálezný obsažený v lékařských vysvědčeních Dra M. a Dra W., jež st-lka v řízení správním sama předložila na důkaz svých tvrzení. Nebylo tedy třeba, aby st-lku ještě znovu vyšetřoval, a není tedy ani v tom, že se tak nestalo, vada řízení.

Podstatnou vadu řízení shledává však nss ve shodě se stížností v tom, že nebyl posudek prof. Dra P. st-lce vůbec sdělen k vyjádření.

Podle ustanovení § 25 zák. ze dne 20. února 1920 č. 142 sb. z. a n. podmíněn jest důchod předků tím, že osoba, jež vznáší nárok takový, je neschopna k výdělku. Tento termín vyložil nss ve svém nálezu ze dne 4. března 1922 č. 2932 (Boh. č. 1200 adm.) v ten rozum, že neznamená úplnou neschopnost k výdělku, nýbrž že stačí pouhé snížení výdělečné schopnosti, dosáhne-li takového stupně, že zbývající výdělečná schopnost, ať sama o sobě, nebo ve spojení s jinými prameny příjmů nezajišťuje dotčenému předku potřebné obživy, takže by tento předek mohl se dovolávat alimentárního nároku ve smyslu § 154 o. z. o., k jehož plnění by potomek byl nejen povinen, nýbrž i schopen.

Tím, že st-lce nebyl sdělen posudek prof. Dra P., byla jí odňata možnost, aby poukázala k okolnostem, které by mohly prokázati, že st-lka není podle svých zvláštních poměrů při stupni výdělečné schopnosti, na který prof. Dr. P. při ní uznal, schopna, aby si opatřila potřebnou (nuznou) výživu a kteréžto okolnosti by pak ovšem musil žal. úřad náležitě, tedy zejména za účasti st-lky, zjistiti.

Pro tuto podstatnou vadu řízení slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 1641.

Mimořádná opatření: I. Souhlas, jež min. veř. prací dalo podle vl. nař. ze 6. června 1920 č. 432 sb. z. a n. k převodu horního majetku na zakládanou společnost s r. o., nebrání mu, aby podalo námitky proti vzniku společnosti té v řízení, týkajícím se zápisu jejího do obchodního rejstříku. — II. Meze, v jakých se může pohybovati správný úřad, rozhoduje-li o podání námitek proti utvoření společnosti s r. o.

(Nález ze dne 11. listopadu 1922 č. 14.382.)

Věc: Josef R. a spol. v Teplicích-Šanově (adv. Dr. K. J. Stradal z Teplic-Šanova) proti ministerstvu vnitra v Praze o utvoření společnosti s r. o.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Smlouvou ze dne 18. července 1921 zavázali se Josef R., Marie R., jeho manželka, a Marie H., roz. R., jeho dcera, k utvoření společnosti s ručením omezeným pod názvem »S. K. spol. s r. o.«, jejímž předmětem mělo býti nabývání a provozování uhelných dolů.

Výše společného kapitálu určena byla ve smlouvě penízem 250.000 Kč. Splacení jeho převzal Josef R. jednou polovinou, na niž složití měl 35.000 K hotově a dalších 90.000 K splatiti měl odevzdáním důlního majetku, oceněného na tuto částku, druhou pak polovinu kapitálu společnosti složití měli druzí dva společníci, a to každý částkou 62.500 K.